

διότι και ἡ Ἀλεποῦ ἐπιάσθη τέλος πάντων,
 και ἄστευς πολλοὺς θριάμβους μας και νέος προσετέθη
 και ἄλλο στάδιον τιμῆς και δόξης ἀνευρέθη.
 Σκριτῶντα βλέπω ἐκ χαρᾶς τῶν ἵπποτων τὰ στήθη
 κι' εἰς τῆς ἀβρᾶς συζύγου μου τὴν θεάν ἐντροφῶ...
 ἡ Φασουλῆ τὴν ἐπίασε και ἱκανοποιήθη
 κι' ἀπὸ τὴν ζήλεια ἔοκασαν κυρία κὲμ ἰλ φῶ.
 Ἡ τρυφερὰ καρδία των ἄστα καιρία ἐπλήγη,
 ἀλλ' ἄς μὴ σκάζουν δι' αὐτὸ ἡ εὐμερφαις μαριόλαις,
 καθῶσον εἰς τὸ προσεχὲς τῆς Ἀλεποῦς κυνηγι
 ἐκ τῶν προτέρων πέποιθα πῶς θὰ τὴν πιάσουν ἔλαις.
 Ἄς ἀφεθοῦν ἐλεύθεραι εἰς μέθην και κραιπάλην,
 ἄς κυνηγοῦν τὴν Ἀλεποῦ καθ' ἔλιν των τὸν βίον,
 και εἰς τοῦ Ράλλου-Πέκπερ τὴν πεισματώδη πάλην
 κι' αὐταὶς θὰ πάρουν ἄγρηγορα τὸ Ράλλου βραβεῖον.
 Δὲν ἐπεράνηθ' ὁ ἀγών, δὲν ἔκλεισε ὁ δρόμος,
 ἀν δὲ τὸ γέρας σήμερον ἄστην Φασουλῆ ἐδόθη,
 πλὴν τοῦτο θ' ἀποκτήσετε και ἔλαι σας συντόμως,
 και εὐτω θὰ ἐκπληρωθεῖν εἰ εὐγενεὶς σας πόθοι.
 Και εἰς τὸ μέλλον δέβαια θὰ ἴδωμεν ἡμέρας
 ἀπὸ αὐτὴν τὴν σήμερον πολὺ ἐνδοξότερας,
 τὸ ἄθλον δὲ θὰ μοιρασθῆ τῆς φίλης γυναικὸς μου
 και καθεμία μὲ αὐτὴν θὰ εἶναι τότε ἴση,
 και πάλιν θὰ γενῆ γνωστὸν ἀπανταχοῦ τοῦ κόσμου
 πῶς ἡ Ἑλλάς προώριστα νὰ ζήσῃ και θὰ ζήσῃ.
 Και τῶρα πλέον, μὲς ἀμί, ἄς παύσουν αἱ φωναί,
 και ὁ καθεὶς ἀνάλογον ἄ: δῶσῃ ρεφενέ,
 διότι μόνος δὲν ἔμπορῶ τὸ γεῦμα νὰ πληρώσω,
 και ὅστις τοῦτο ἀρνῆθῆ θὰ τὸν ἐμβαλαρώσω.

(Εἶπε αὐτὰ ὁ Φασουλῆς κι' ἐκάθισεν ἀνέτως,
 ἀλλὰ καθεὶς τὸν ρεφενέ ἀρνεῖται νὰ πληρώσῃ,
 και τότε μόνος σκέπτεται ὁ γίγας Περικλέτος
 μὲ τὴν οὐρὰ τῆς Ἀλεποῦς νὰ τοὺς ἐμβαλαρώσῃ.
 Κι' ἀκούεται περὶ αὐτοῦ συζητήσις μεγάλη,
 ἀρνεῖται δὲ και ὁ Τοιγγρὸς λεπτόν νὰ καταβάλῃ,
 διότι δὲν ἐκλήθησαν ὑπὸ τοιούτους ἄρους,
 και γίνεται κατακλυσμὸς και δυνατὸς καυγᾶς,
 κι' ὁ Φασουλῆς μονομαχεῖ μὲ δέκα σπαθοφόρους,
 λαμβάνει δὲ ἄστο πρόσωπον τριάκοντα πληγᾶς,
 κι' ἐκ τῶν πληγῶν του ἄφθονον τὸ αἷμα καταρρέει,
 ἐνθ' ἁμψόσοι Χιῶτηδες φωνάζουν σὰν Ἑβραῖοι.

(Κι' ὁ Περικλέτος μὲ πολλοὺς δεινῶς μονομαχεῖ,
 ἔταν πυκνὰ τὸν οὐρανὸν κατακαλύπτουν νέφη,
 ραγδαία δὲ τοὺς κυνηγεὺς κατέλουσε βροχή,
 και ὁ καθεὶς ἄστα ἴδια ἄσματος ἐπιστρέφει.
 Ἡ φήμη δὲ τὸν πόλεμον τῶν ἵπποτων κηρύττει
 και ἄνω κάτω γίνονται οἱ ἔσχατοι κι' οἱ πρῶτοι,
 ὁπότεν δ' ἔφθασαν κοντὰ εἰς τοῦ Δρομοκαῖτη
 τοὺς χαιρετοῦν και οἱ τρελλοὶ μετὰ τοῦ Τοιριγῶτη.

(Τοιαῦτ' αἵματηρόταται συνέβησαν σκηναί
 κι' ὁ Φασουλῆς τὴν ἔπαθε μὲ τὸ κουβαρνταλῆκι,
 διότι ἐν ἐπλήρωσε κανένας ρεφενέ,
 και ἴσως γίνῃ δι' αὐτὸ καμμιὰ σπουδαία δίκη.
 Ἡ Ἀλεποῦ ἐξέσπασε εἰς τὴν δίκῃ του ράχη
 και ἔλοι μὲ ἀπόφασιν προσήλθον στερεὰν
 χωρὶς κανένα ἐξοδο νὰ φᾶνε ὅ,τι λάχῃ
 και τὴν οὐρὰ τῆς Ἀλεποῦς νὰ πιάσουν δωρεάν.

(Τῶρα δ' ὁ τλήμων Φασουλῆς τὴν ὥρα βλασφημεῖ
 πεῦθελε σώνει και καλά τὴν Ἀλεποῦ νὰ κάνῃ,
 ἀλλ' ἔμως κι' ἡ κυρία του ὠρκόθη ἐν τιμῇ
 πῶς δὲν θὰ τρέχῃ ἄλλοτε τὴν Ἀλεποῦ νὰ πιάνῃ,
 γιατί αὐτὸ τὸ πιάσιμο κοστίζει ἀκριβὰ
 και τῶν παθῶν τῆς ἔπειτα τὸν τάραχον τραβᾷ.
 Ἡ δὲ κυρία Περικλῆ γυρίζῃ βασιμένη
 και δι' αὐτὸ τὸ βᾶσιμα ὁ Περικλῆς ἐχάρῃ,
 ἡ λίξις δὲ γνωρίζετε βεβαίως τί σημαίνει
 και δίχως νὰ σπουδάσετε τὴν γλῶσσαν τοῦ Ψυχάρη.)

Και ὀλίγαις ποικιλίαις,
 μ' ἄλλους λόγους Ἀγγελίαις.

Φιλεκάλως και μὲ γεῦστο ἐξεδέθησαν ἐν τέλει:
 Κωμῳδαί τοῦ Στεφάνου εἰς τομίδιον ὠραῖον,
 ἔπευ ἔβρισκε ὁ καθένας ἐκεῖ μέσα ὅ,τι θέλει
 και τὸ πνεῦμα σπινθηρίζῃ και ὁ στίχος εἶναι ρέων.
 Μὲ λεπτότητα και χάριν κι' εὐφυῖαν διαλόγου
 σατυρίζονται τὰ ἴθῃ τὰ γνωστὰ τῶν Ἀθηνῶν,
 διὸ δεῖται τὸ βιβλίον ἐκτιμήσεως εὐλόγου
 κι' ὁ Ρωμηὸς ἰδιαιτέρως τὸ συστήνει ἄστο κοινόν.

Οἱ ἀδελφοὶ Δεπάστα ἐν Κωνσταντινουπόλει
 ἐξέδωσαν τὰ πάθη αὐτῆς τῆς ἐδέσμάδος,
 και πρέπει δίχως ἄλλο νὰ τὰγοράσουν ἔλοι:
 εἰ κάτοικοι συμπάσης τῆς εὐσεβοῦς Ἑλλάδος.
 Μιὰ κι' ἐβδομήντα πέντε τιμᾶται τὸ βιβλίον
 κι' εἰς καθενὸς πωλεῖται τὸ βιβλιοπωλεῖον.

Νέον Κουρεῖον ὁ «Ρωμηὸς» τῶν ἀδελφῶν Μπεράτη
 κατὰ τὴν διασταύρωσιν τοῦ δρόμου τῆς Βουλῆς...
 καθ' ἔλαι περιποιήσις κι' Ἀγάθικο ραχάτι,
 εἰς τοῦτο δὲ κουρεύεται συχνὰ κι' ὁ Φασουλῆς.
 Ἐφ' ὅ ἐνθέρμως συνιστῶ τὸ τοῦ Ρωμηοῦ κουρεῖον
 ἄστας καλαισθητεὺς κεφαλὰς τῶν εὐγενῶν κυρίων.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς ἄστο σπῆτι μου ἀνέθη,
 ἄστην Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
 μὲ ξενοδοχεῖον Ζυῦδη, — ὁρῶ ἄστο λάδι, τρεῖς ἄστο ζυῦδι,

μὲ Χημεῖον μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
 και μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαμμῆ.